

Arrest

nr. 133 173 van 13 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 april 2014 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster legt op 18 september 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning af met een Belgische onderdaan.

1.2. Eveneens op 18 september 2013 dient verzoekster een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 14 maart 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 19 maart 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.09.2013 werd ingediend door:

*Naam: [S.]
Voornamen: [J. O.]
Nationaliteit: Nigeria
[...]*

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- ongedateerde foto's. Aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.*
- verklaringen op eer door derden: gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen*
- diverse foto's vanaf 12.02.2012; factuur Vanden Borre dd. 07.05.2013 op naam van betrokkene met vermelding van het adres van de referentpersoon: deze documenten tonen aan dat betrokkene en de referentpersoon elkaar kennen sedert februari 2012. Ze zijn echter te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.*

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden op het moment van de aanvraag.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af. ”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de ingeroepen bepalingen en beginselen stelt verzoekster als volgt:

“In casu is de bestreden beslissing van 14 maart 2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden;
- dat de aangebrachte bewijzen van de relatie (i.e. wettelijke samenwoning, foto's en verklaring van derden);

Allereerst legt verzoekster en zijn partner voldoende bewijzen van hun relatie voor, hetgeen blijkt uit de bijgebrachte foto's en verklaringen.

Ten tweede dient vastgesteld te worden dat de andere voorwaarden van de procedure gezinshereniging niet worden betwist door verwerende partij zodat kan aangenomen worden dat aan deze voorwaarden is voldaan door verzoekster en haar Belgische partner.

Ten derde staat het vast dat verzoekster samen met haar Belgische partner op datum van 14.03.2014 reeds 6 maanden onafgebroken wettelijk samenwoonden. Feitelijk leven verzoekster en haar Belgische partner reeds sinds februari 2012 samen. Dit blijkt uit de bijgebrachte foto's van het koppelen, zoals weergegeven in de inventaris der stukken die bij de stukken was gevoegd.

De bijgebrachte foto's werden als volgt beschreven in de inventaris:

[...] Foto's van het koppelen: (3 foto's van 12.02.2012, 2 foto's van 17.04.2012, 3 foto's van 08.12.2012, 1 foto van 09.12.2012, 1 foto van 16.11.2012, 1 foto van 10.07.2013, 5 foto's van 17.11.2013, (mededeling: de data staan op de voorkant van de foto's (bewijs van onze relatie sinds minstens februari 2012)) [...]

Uit de bijgebrachte foto's blijkt dat de partners elkaar minstens sinds februari 2012 kennen en feitelijk samenwonen. Op datum van 18 september 2013 zijn de partners met elkaar wettelijk gaan samenwonen. Op 18 september 2013, leefden de partners reeds 1 jaar en 7 maanden feitelijk samen en op datum van 14 maart 2014 (datum van het nemen van de bestreden beslissing) leefden de partners reeds 2 jaar en 1 maand feitelijk samen ofwel reeds 6 maanden wettelijk samen.

Het is voor verzoekster niet te begrijpen hoe op 14.03.2014 verwerende partij een negatieve beslissing kan nemen, rekening houdende met alle concrete gegevens van het concrete dossier van verzoekster. Redelijkheidshalve en zorgvuldigheidshalve had verwerende partij deze concrete gegevens van het dossier van verzoekster mee in overweging moeten nemen in de definitieve beoordeling van het verblijfsrecht van verzoekster.

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf te weigeren in plaats van een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.1.2.1. In de uiteenzetting van haar eerste middel gaat verzoekster enkel concreet in op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het eerste middel wordt bijgevolg enkel onderzocht in het licht van deze beslissing.

2.1.2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven in feite en in rechte van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoekster geeft aan dat de motivering van deze beslissing niet afdoende zou zijn, doch blijft in gebreke toe te lichten om welke redenen zij deze mening is toegedaan. De Raad oordeelt dat de weergegeven motivering pertinent en draagkrachtig is. Een schending van voormelde bepalingen wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vastgesteld dat verzoekster niet op een afdoende wijze het duurzaam en stabiel karakter van haar relatie heeft aangetoond. In de motivering van deze beslissing wordt ingegaan op de verschillende stukken zoals aangebracht door verzoekster ter staving van haar verblijfsaanvraag, evenals op de redenen waarom deze stukken niet kunnen volstaan als afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie.

De criteria om vast te stellen of een relatie duurzaam en stabiel is zijn uitdrukkelijk door de wetgever bepaald. Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

*“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

Het bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie door de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een burger van de Unie wenst te beroepen kan met elk passend middel worden geleverd. Bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan

te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat verweerder gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van een relatie. Het komt aan verweerder toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Hij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of verweerder is uitgegaan van de juiste gegevens en of zijn beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekster betoogt dat zij en haar partner reeds sinds februari 2012 feitelijk samenwonen en dat dit gegeven blijkt uit de door haar ter staving van haar aanvraag voorgelegde foto's. Zij geeft aldus aan niet akkoord te gaan met de beoordeling door verweerder dat deze foto's enkel het bewijs kunnen leveren dat verzoekster en haar partner elkaar kennen sinds februari 2012. Verzoekster blijft evenwel in gebreke te duiden op welke wijze deze foto's het bewijs zouden kunnen leveren dat er sinds februari 2012 reeds sprake was van een effectieve samenwoning. In de door haar bij haar stukken gevoegde inventaris stelde zij, zoals zij zelf aangeeft, ook slechts dat deze een bewijs vormen van de relatie sinds minstens februari 2012, doch niet van enige samenwoning sinds deze datum. Verzoekster toont het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van voormelde beoordeling door het bestuur geenszins aan. Verzoekster betwist verder niet dat de voorgebrachte foto's niet vermogen aan te tonen dat zij en haar partner elkaar op het ogenblik van de aanvraag reeds twee jaar kenden.

Het betoog van verzoekster dat zij voldoende bewijzen voorlegde van haar relatie, dat de andere verblijfsvoorwaarden door verweerder niet worden betwist en dat zij en haar partner op het ogenblik van het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden reeds zes maanden onafgebroken wettelijk samenwoonden, is verder niet van aard dat hiermee kan worden aangetoond dat verweerder ten onrechte vaststelde dat niet blijkt dat er sprake is van een gemeenschappelijk kind, van 1 jaar samenwoning voorafgaand aan de aanvraag of van een kennis van twee jaar voorafgaand aan de aanvraag, waarbij bovendien sprake moet zijn van regelmatige contacten en drie ontmoetingen van in totaal 45 of meer dagen. Er blijkt aldus niet dat dit betoog vermag afbreuk te doen aan de motivering van de eerste bestreden beslissing.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder met bepaalde concrete elementen die haar dossier kenmerken of met bepaalde voorgelegde stukken, die van aard waren de uitkomst van de besluitvorming te kunnen beïnvloeden, ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Er blijkt ook geenszins dat het verweerder in deze toekwam om "*een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen*". Verzoekster licht haar betoog op dit punt ook geenszins nader toe, zodat het niet kan worden aangenomen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.1.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verweerder vermag ook geen recht op verblijf van meer dan drie maanden te erkennen indien hij vaststelt dat de door de wetgever gestelde vereisten niet zijn vervuld.

2.1.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.1.2.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn gezin hebben.

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verzoekster de Nigeriaanse nationaliteit heeft.

Dat verzoekster met haar partner op 18 september 2013 wettelijk gaan samenwonen is.

Dat verzoekster met haar partner op datum van 14 maart 2014 reeds 2 jaar en 1 maand feitelijk samenwoonden.

Dat verzoekster met diens gezin een duurzame en hechte relatie heeft en dat deze relatie nog steeds verder duurt.

Dat er wel degelijk familiale banden bestaan en dat deze reëel en actueel zijn. Dat zij allemaal onder één en hetzelfde dat samenleven.

Dat verzoekster en diens partner samen een gezinscel vormen en dat zij steeds samen hebben geleefd sinds februari 2012.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoekster en diens partner. Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoekster om in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.”

2.2.2. In zoverre verzoekster zich wenst te beroepen op een privéleven in België, in de zin dat zij op algemene wijze verwijst naar het gegeven dat ‘*het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen*’ zich in België bevindt, merkt de Raad op dat een dergelijk algemeen betoog niet kan volstaan om een concreet privéleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Verzoekster concretiseert niet welke belangen die losstaan van haar gezins- of familieleven zij heeft in België en brengt hiertoe ook geen stukken aan. Enig privéleven in België dat losstaat van het ingeroepen gezinsleven blijkt dan ook niet. De opgeworpen grief in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook enkel nader onderzocht in het licht van het ingeroepen gezinsleven.

Verzoekster beroept zich op een gezinsleven met haar Belgische partner. Los van het gegeven dat verzoekster de motivering in de eerste bestreden beslissing niet weerlegt dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie niet is aangetoond en daargelaten de vraag of huidige zaak in het licht van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht, stelt de Raad in ieder geval vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een disproportionele of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds haar recht op een gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. Zo wijst de Raad erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont ook niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar partner in haar land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met haar partner. Zij verwijst hiervoor naar de hechte banden die ze zou hebben met België, doch – zoals reeds werd vastgesteld – zij maakt deze hechte banden op geen enkele wijze concreet en brengt hiertoe ook geen stukken aan, laat staan dat zij concreet aannemelijk zou maken dat deze haar verhinderen het gezinsleven elders te leiden of verder te zetten. Verzoekster brengt verder ook geen concrete hinderpalen aan die haar partner zouden beletten haar te volgen naar haar herkomstland of elders. Zij concretiseert op geen enkele wijze de door haar ingeroepen schade die de bestreden beslissingen zouden teweegbrengen in het gezin. Verzoekster en haar partner dienden ook te weten dat de precare verblijfssituatie van verzoekster tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De bestreden beslissingen hebben voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt en beletten niet dat zij alsnog worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van zodra zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden.

Onder deze omstandigheden blijkt niet dat er sprake is van een ongeoorloofde inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS